

Династія Вітенків присвятила залізниці понад століття життя та праці

Цю дружну, життєрадісну, працюючу родину добре знають і поважають у своєму рідному селі Коршів, що на Івано-Франківщині. Розповісти про них я збирався ще торік, десь перед Покровою, у річницю відкриття оновленого залізничного вокзалу і станційних споруд у Коршеві. Але навіть у житті пенсіонера – на заслуженому відпочинку я вже понад рік – завжди знаходяться якісь поточні справи, які відволікають, а крім того, інтенсивно працював над підготовкою нової поетичної збірки. Зрештою з початком календарної весни вдалося поспілкуватися з усіма членами родини Вітенків.

Нас об'єднує лише прізвище, а не родинні зв'язки. Правда, різниця всього лише в одній букві "й". Прізвище Вітенко було і в мене до одинадцятого класу. Але коли приніс метрику (свідчення про народження) для правильного заповнення атестату зрілості, виявилось, що там написано Вітенко. Для встановлення істини звернувся в архів. Переглянувши всі наявні документи і навіть записи в церковній книзі про хрещення, зрозумів, що моє прізвище справді Вітенко. Воно походить від кореня "віт" – староста села, а не "віт". Мабуть, літера "й" у прізвищі "загубилася", коли прийшла радянська влада і все переписала на свій лад. Так у селі Коршів з'явилися Вітенки, а поряд із ними залишилися кілька Вітенків.

Голова родини залізничників Михайло Дмитрович Вітенко, який зараз на заслуженому відпочинку, не пам'ятає свого батька. У далекому сорок четвертому році, коли село звільнили від німецьких загарбників, його мобілізували до Червоної Армії. Десь там у полум'ї війни і згорів коршівчанин Дмитро Вітенко. Михайла виховувала мати і вітчим Михайло Тарасович Цепурак. Усе своє трудове життя вітчим пропрацював вантажником Івано-Франківської дистанції вантажно-розвантажувальних робіт. Його невелика, скромна заробітна плата, яку заробляв чесною, нелегкою працею, дозволяла родині якось зводити кінці з кінцями.

Після закінчення школи Михайло Вітенко, який на той час уже був кременезим, нічним парубком, поїхав працювати на Донецький коксохімічний комбінат. Там же при військкоматі закінчив курси шоферів і пішов до війська. Мабуть, сама доля скерувала його на шлях, що став дорогою всього подальшого життя. Служив у залізничних військах частини, яка дислокувалася в місті Красноярськ. Три роки будував залізничні колії на напрямку Тайшет–Абакан. Після демобілізації повернувся у рідне село і влаштувався водієм автомашини в дистанцію вантажно-розвантажувальних робіт, де в той час

На фото (зліва направо): монтери колії Дмитро Черкас, Дмитро Ясінський, Петро Вітенко, Василь Черкас, Дмитро Вишиванюк.

ще працював вітчим Михайло Тарасович.

Було нелегко. Щоб добратися на роботу з Коршева до Івано-Франківська, доводилось прокидатися о п'ятій годині ранку. Із роботи часом (у зв'язку з виробничою необхідністю) повертався пізно ввечері. Тому, як тільки трапилася нагода, Михайло Дмитрович перевівся на роботу в Коломийську дистанцію колії, що розташована значно ближче до рідного села. Як спеціалістові, що знається на техніці, йому доручили налагоджувати і ремонтувати різні механізми та пристрої енергопостачання, що були на озброєнні трьох дільниць дистанції. Із роботою справлявся добре і за наявності відповідних запасних частин та інструменту ніколи не говорив "не могу". Із часом перевівся монтером колії на станцію Коршів. Свою справу знав досконало, адже армійська виучка і ті кілометри колії, які колись побудував на лінії Тайшет–Абакан, ще жили у пам'яті. Ділові якості і працьовитість швидко запримітили керівництво дистанції, і монтера Вітенка призначили бригадиром колійників станції Коршів. Бригада налічувала п'ятнадцять осіб. Працювати доводилося в нелегких умовах. Рух вантажних і пасажирських поїздів у той час був дуже інтенсивний, а колійне господарство досить зношене. Часом саме це провокувало небезпечні складності. Добре пам'ятає Михайло Дмитрович випадок, коли за один день було виявлено понад десяток тріщин у рейках. Роботи із заміни дефектних рейок завершували вже при світлі прожектора тепловоза. Проте ніхто з членів

дружного колективу не нарікав, а певною мірою навіть був задоволений, що все виконано вчасно і на совість. Керівництво дистанції колії та відділку залізниці неодноразово нагороджувало бригадира Михайла Вітенка за успіхи у праці похвальними грамотами, грошовими преміями та відзнаками переможця змагань.

Син Михайла Дмитровича Петро, отримавши фах техніко-колійника в Чернівецькому залізничному технікумі, був скерований на роботу в Коломийську дистанцію колії. Спочатку працював техніком із земляного полотна, а з часом перевівся в колектив, де керівником був батько. Бригадир нічим не вирізняв сина, а вимагав, як і від інших, виконувати у повному обсязі поставлені завдання. Проте знаючи, що скоро піде на заслужений відпочинок, старався навчити його всім тонкощам колійної професії, щоб передати естафету в надійні руки. Деякий час Петро Вітенко працював бригадиром колійників сусідньої станції Годи-Турка, а після його призначили майстром Коршівського околдодку.

Ні для кого не секрет, що праця колійника фізично дуже важка і відповідальна. Це на автошляху вибоїну можна оминати, а на залізничній колії – не оминеш і не об'їдеш. Тому й стараються хлопці-колійники виконувати на відмінно всі роботи із заміни рейок, шпал та вирівнювання колії.

Мій будинок поряд із залізницею, і про те, у яких умовах працюють колійники, знаю не за чутками. Часто бачу, як у дощ чи спеку, у люті морози і снігові пра-

цюють монтери колії у сигнальних жилетах.

Добре пам'ятаю осінні дні позаминулого року, коли на станції Коршів проводилася капітальна реконструкція станційних споруд і колій. Не знаю, чи в ті напружені дні колійний майстер Петро Вітенко відпочивав. Я постійно бачив його в русі, коли знімали старі колійні решітки і розрівнювали земляне полотно, укладали нові станційні колії і підсипали їх щебенем із "вертушок". Усім цим складним процесом незмінно, з високою відповідальністю керував майстер околдодку. На урочистостях із нагоди відкриття станції Коршів за успіхи у праці начальник залізниці вручив Петрові Михайловичу цінний подарунок – сучасний радіоприймач.

Важко захворів батько Петра – Михайло Дмитрович. Усі турботи з утримання сільського господарства, які раніше брав на себе батько, тепер лягли на сина. Посада майстра околдодку не залишала вільного часу для таких справ, а тому Петро Вітенко попросив перевести його бригадиром колійників на станцію Коршів, де раніше працював батько. Прохання задовольнили. У бригаді, яку він очолив, разом із керівником шість монтерів, кожен із них – надійний і працьовитий. Випускники Чернівецького залізничного технікуму Дмитро Ясінський, Дмитро Вишиванюк, Василь Черкас, Василь Дуда поки що працюють монтерами колії, але мріють згодом штурмувати професійні висоти. Добрим словом відгукується бригадир і про монтера Дмитра Черкаса, який уже

багато років працює на залізниці. У майстра Коршівського околдодку Василя Грабовецького рідко виникають претензії до колективу, який очолює Петро Вітенко, бо знає, що вони не підведуть.

У розмові зі мною бригадир висловив задоволення своїм вибором професії та її умовами праці, що значно покращилися. На станції обладнана світла простора кімната відпочинку і прийому їжі, спецодеждою та інструментом забезпечують своєчасно. Проте не завадило б замінити старі зношені переносні електростанції, рейкорізи, свердлильні верстати та інше. Є надія, що в недалекому майбутньому побажання бригадира збудуться.

Старший син Михайла Дмитровича Вітенка, теж Михайло, після навчання у місцевому професійно-технічному училищі, як і батько, вирішив стати колійником. Ремонтував і налагоджував пристрої малої механізації, а відслуживши військову службу, знову повернувся у рідний колектив. Проте монтером колії працював недовго, бо не зміг відмовитися від спокусливої пропозиції сісти за кермо автомобіля в Івано-Франківській дистанції вантажно-розвантажувальних робіт. Паралельно навчався у Дніпропетровському залізничному університеті. Після закінчення вищу його призначили інженером з охорони праці, а згодом – головним інженером підприємства. За станом здоров'я Михайло Вітенко-молодший дочасно вийшов на пенсію, але та добра слава, яку заслужив своєю порядністю, професійністю і авторитетом, назавжди залишилася в колективі дистанції.

Завершуючи розповідь про династію залізничників Вітенків, чий загальний трудовий стаж перевищує сто років, хочу згадати про зятя Михайла Михайловича – Ігоря Мізунського. Ще навчаючись у Чернівецькому залізничному технікумі, Ігор зустрів свою долю – Марійку Вітенко, яка в університеті імені Федьковича здобувала фах юриста. Взаємні юнацькі почуття переросли в серйозні стосунки, і молодята побралися. Незабаром у них народилася кароока донечка Настуся, яку батьки і дідуся із бабусею дуже люблять. Тепер колишній ходорівчанин Ігор Мізунський проживає в родинному будинку тестя, працює оператором у дефектоскопічному цеху Коломийської дистанції колії, а дружина Марійка влаштувалася юристом місцевого санаторію для літніх людей "Зелений гай".

На жаль, Михайла Михайловича нині все частіше підводить здоров'я, та родина Вітенків, де панує взаєморозуміння і повага, спільно долає всі негаразди.

Іван ВІТЕНКО,
член Національної Спілки
журналістів України,
ветеран-залізничник

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 430.
Замовлення 539.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".